

siis räkis se prohwet weel monned
sannad temma wasto, ja wöttis pär-
rast modga kätte ja raius Agagi löhki,
sest se olli Jehowa tahtminne, ja kun-
ningas Saul ei moistnud sedda mitte
tehha, sepärrast ka sai se nuhtlus tema
peäle, et ta sai ärralükkatud omma sug-
gumõdsaga sest kuninglikkust aust ja
ammetist; hädda wärraks olli ta kui
kuningas omma ello aial, agga jo tei-
ne sai se ammeti peäle seätud ja woi-
dud ilma temma teadmatta.

Saul ja Samuel lahkusid nüüd koggo-
ne teine teisest ärra, ei sanud nemmad ka
ennam mitte ühte. Samuelile tuli
nüüd isse teggemist; sest Saul olli ikka
weel armas ta melest, ja Jehowa olli
jo ärrawallitsenud ühhe teise, kes par-
rem olli, kedda ta piddi kuningaks woid-
ma üle Israeli rahwa, ja se olli Isai
poeg Dawet. Ei teädnud Samuel sest
mid.

middagi, et se piddi Dawet ollema, Jum-
mal olli agga tedda kääknud Betlemma
miina ühhe mehhe jure, kel nimi Isai ehk
Jesse, et selle poegade seast üks piddi
kuningaks sama woidud õliga, kedda
Jehowa isse temale piddi näitma. Wen-
da kui Jummal olli kääknud, sedda mõ-
da teggi ka Samuel, ta läks Betlemma,
kus ta ka ohwrid walmistas, ja senna
jure said siis ka Isai omma seitseme poi-
aga kutsutud, sest se noorem oli lambus.
Sai nüüd Isai wannem poeg Eliab Sa-
mueli jure sanud, siis mõtles se prohwet,
et se piddi se ollema, kedda Jehowa olli
enesele kuningaks ärrawallitsenud, sest et
ta olli pitkillusa nõoga mees. Agga Jum-
mal andis Samuelile teäta, et sesam-
ma ei piddand se mitte ollema, sest et
Jummal ei arwa näust, ei wata Ta se
peäle, ja sest ei pea Ta mitte luggu, in-
nimenne agga näab, mis silma ees, se-
pär.